

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zosimo Presbytero. 108.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

εις ελπίδα τῆς πόλεως ἐπαρθέντες τῇ ἀδικίᾳ ἢ παραγὰς καὶ εἰς μείζους ἐαυτοῦς ῥιψάντες πράξεις, ἐκινδύνευσαν ἐσχάτως. καὶ περὶ τῆς ἐξ ἀρχῆς κατορθωμάτων διὸ γεῆ ἀνθρωπινώτερον βεβλῦσθαι καὶ κατορθύντες μὲν εἰς οἰκτον βλέπειν, καὶ τὰς ὀξυρόπυκας ἐκλογίζεσθαι μετὰ βολὰς, καὶ μὴ πέρα τῶ μετέξ φρονεῖν τε καὶ φερέειν. Διψμαρτάνοντας δὲ παιδευέσθαι τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν καὶ μὴ ὡς θεῶ πεπηγάναι τὰ πράγματα ἀθάνατα ἀξίειν.

Παύλῳ ρε.

Μὴ τὰ μόλις, ὧ βέλπιτε, καὶ μετὰ μωρίων ἰδρώτων, καὶ ἀγῶνων θηρώμενα ἐξ ὀπιθρομῆς θηρεῖ νόμιζε. ἀλλ' ἐκ πόρων καὶ παρρησιῶν παρομιμασάμενος ὅτι τὴν ἴσταν τῆς νοσημάτων, τῆς ἰεῖρας χόρει γραφῆς τῆς τὴν ἡμετέραν σύνοσιν εἰς πλεῖονα ὀξυτήτα ἀκορώντων.

Εὐτόνῳ Διψκόνῳ ρε.

Χρὴ τὸν νοῦν οἷα βασιλέα αὐτοκράτη ποσα λογισμὸς φοβεροῦς καὶ πάντοθεν ὄπλοις πεφραγμένους παρὲς τὰς τῆς ἀδύσῃσων καταπέμψαι πύλας παρ᾽ ἀπαντησιμῶν, καὶ παρλοχοῦται, καὶ εἰρξοντας τὴς πολεμίας, καὶ μὴ παρῶτον συγχρησάσθαι τὴν εἰσοδον, ὑπερον ἀμφήκειον ἀναδέρχασθαι μάχην. ἥ τις πολλὰς, καὶ ἑτεροκλήνης γενήσεται τοῖς ἀντιπρατευομένοις τὸ τρέπαιον ὀρέρουσα. Διψ γάρ τοι τῶτο καὶ ὁ σωτήριος λόγος τοι ἀκολάσως ὀρῶντα, κολάσῃν ἠπέλησε. τῆς ἄλλων νομοθετῆς τὴν παρ᾽ εἰν μόνην κολαζόντων, ἵνα μὴ δυσκαταγάνιστος καὶ ἀπαρῶμαχος ὁ πολέμος γένηται, ἀλλὰ ῥάδιος καὶ εὐχρης.

Ζωσίμῳ παρῆσβυτέρῳ ρη.

Πολλοὶ μάλλον δὲ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἀνθρώποι, καὶ πλεονεκτήματα

xissent, propterea quod eorum temeritas eum, quem sperabant, euentum habuisset, inopinata felicitate elati, atque in maioribus actiones sese proiicere gestis in extremum periculum venerunt. Quapropter nobis faciendum est, ut humanius consulemus, atque, cum quid præclare atque ex sententia gerimus, misericordiam nobis ob oculos proponamus, subitâsque mutationes confidèremus, nec præter modum sentiamus ac loquamur: cum autem ab officio aberramus, humanam imbecillitatem cōdiscamus, nec illud postulemus ut res nostræ Dei instar immortales fixæ sint.

Paulo. 106.

Ne ea, quæ vix, atque cum infinitis sudoribus ac certaminibus capiuntur, te cursum capturum existima: verum à laboribus & precibus exorsus, ad aucupandos Scripturæ sacræ sensus, qui animorum nostrorum solertiam ad maiorem celeritatè exacuunt, te confer.

Eutonio Diacono. 107.

Mentem oportet, velut reginam summū imperium obtinentem, horrendas atque armis omni ex parte munitas & instructas rationes ad sensuum portas demittere, quæ obuiam prodeant, insidiâsque antè struât, hostesque prohibeant: non autem aditu ipsis primum concessio, dubiam postea pugnam suscipere, quæ per sæpe in alteram partem propendebit, hostibusque trophæū porriget: Ob eam enim causam salutaris quoque sermo eum qui impudico oculo aliquem perspiciat, supplicio affecturum se comminatus est, cum alij Legū latores facinus duntaxat puniant: ne difficile ac nimis arduum bellum sit, verum facile ac proclive.

Zosimo Presbytero. 108

Per multi, imò, ut sic loquar, omnes homines, & virtutes, & vitia habent: atque

illis quidem gloriantur, his autem erubescunt. Tu verò, ut aiunt, cum vitis plenus sis, virtutibus profus careres. Ac profectò quòd ventris illecebris cedens, libidinis quoque affectibus succumbas, nihil mirandum est. Nam illi magna ex parte ventrem sequuntur. etenim qui ventrem imperio tenuerit, libidini quoque imperare poterit. Quoniam autem alia etiã omnia vitia in te sedem habere aiunt, téque vitij promptuarium atque impudentiæ thesaurum appellat, hoc verò mihi mirandum videtur, atque adeo admirationem omnẽ excedens. Sunt enim nonnulli sæui & crudeles, verùm pudici: aut quæstus turpiter cupidi, verùm modestia præditi: aut impuri quidem ac libidinosi, cæterùm faciles ac mansueti. At te per omnia grassari criminantur. Etenim & linguam aduersus homines probos ac virtutis amantes armare dicunt, & turpibus lucris inuoluntum, hinc etiam gloriari: & cum omnes, qui unquã ob libidinem celebres extiterunt, superes atque obscures, hoc quoque nomine tibi placere: cumque ob tua facinora, quæ ne commemorare quidem fas est, supercilium demittere debeas, id tamen supra tempora efferre: atque, ut summam dicam, omne corporis membrum animi fœcordiam & contumaciam indicare. Quamquam enim alterum cum altero pugnat: utrumque tamen in te concurrisse affirmat. Quocirca, si vera loquuntur, hinc poenitentiam age: ne in altero æuo citra ullam utilitatem id facias.

Marco. 109.

Quæris cur vinum omnes, à quibus adhibetur, non eodem modo afficiat, verùm alios placidos ac faciles, alios iracundos reddat, alios ad amicitiam, alios ad pugnam proclives, alios denique blandos, alios belluinos. Existimo igitur, quoniam nos de rebus quoque naturalibus disputare cogis, hæc vel à corporis affectione contingere, nempe quòd huiusmodi euentuum causæ à vino augeantur, vel imminuantur, vel ab animi impulsione, quæ plerò-

ἔχουσι καὶ ἐλαττώματα, καὶ τῆς μὲν ἐναβριύονται, τοῖς δὲ ἐγκαλύπτουσι. οὐδὲ ὡς φασὶ ἐλαττώματων ἀνάπλευς ὢν κερτορωμάτων ἔρημος εἶ καὶ γυνὸς. τὸ μὲν οὐδὲ γαστρός σε ἠπίσμενοι, καὶ τοῖς μετὰ γαστέρα χειρῶν παθεῖσι, θαυμαστὸν οὐδέν. ταῦτα γὰρ ἐκείνη ὡς τα πολλὰ ἐπεταί. ὁ γὰρ γαστρός ἀρξίας καὶ συνστάσις ἀρχειν δυνήσεται. ἐπειδὴ καὶ τὰλλα πάντα ἐλαττώματα ἐν σοὶ χορεύειν φασὶ, καὶ ταμῆδόν σε χαλῶσι κακίας, καὶ ἡσασρόν ἀναρχιωπίας, τὸ το θαυμαστὸν εἶναι δοκεῖ, καὶ πᾶσαν ἐμπλήξῃ ἐναβριύειν. εἰσὶ γὰρ πῆες ὁμοί μὲν, σώφρονες δὲ, ἢ ἀχροκερδῆες μὲν, μέτεροι δὲ, ἢ ἀσελγῆες μὲν, ἡμεροὶ δὲ. σὶ δὲ ἀφ᾽ πάντων χορεύειν κομφοδοῦσι. γλώσσαν μὲν γὰρ οὐ πλῆξῃ σε φασὶ καὶ τῆς φιλαρέτων. ἀχροῖς δὲ κέρδεσιν ἐγκαλινδοῦ μὲν, καὶ σέμινωθεσθαι. πάντας δὲ τῆς πόποτε ἥτι λαγνεία βεβοηδύες ἀπικρύψαντα, καὶ ἐναβριύεσθαι. καὶ τὸ δὲ τίω ὄφρω ἔχειν ὀφείλοντα, ἀφ᾽ τὰς περξῆς, ἄς οὐδὲ εἰπεῖν θέμις, ἀνω κροτάραν αὐτίω ἐπαίρειν, καὶ σὺλ. ληδνῶ εἰσῆν, πᾶν μέλος τῆ σώματος τὸς τίω τῆς ψυχῆς ἐμφαίνει ραθυμίαν τε καὶ ἀπνοίαν καὶ τοι θάτερον γαστῆρων, ἐναπτοῖ ὄβην, ἀλλ᾽ εἰς σὲ σιωδεδραμπκέναι διχουέζοντα. εἰ τοῖτω ἀληθεύεις, μετανοεῖ ἐνταῦθα, ἵνα μὴ σκεῖσέ ἀνονητῆτος αὐτὸ πράξιαις.

Μάρκω. ρθ.

Διὰ τῆς φύσεως οὐ πάντας τοὺς ποσοφρομῶδες αὐτὸν, ὁμοίως ὁ οἶνος ἀφ᾽ ἡθῆσιν. ἀλλὰ τῆς μὲν εὐμῶδες ποιεῖ, τοὺς δὲ θυμῶδες. καὶ τοὺς μὲν φιλικούς. τῆς δὲ μαχίμους. καὶ τῆς μὲν ἡμέρες, τοὺς δὲ θελιῶδες. εἰ μὲν τοῖτω ἐπειδὴ καὶ φυσιολογεῖν ἡμῶς ἀναγκάζεις, ταῦτα συμβαίνειν, ἢ ἀπὸ τῆς τῆ σώματος ἀφ᾽ ἡσῆσως, τῶ ἢ αἰξῆσθαι, ἢ μειῶσθαι ἀπὸ τῆ οἴης τὰς ἀπίαις τῆς τοῖουτων συμπτώματων, ἢ ἀπὸ τῆς
λακ.